

въ други гнезда, при други богати турци. Това не стрѣсна Лютфи, нито намали неговото вѣчно весело разположение. Отъ де се зеха у него толкова пѣсни, все съ любовно съдържание! Навѣрно съ своитѣ разбирания за щастие кадънитѣ му съвсемъ не сж го задоволявали. Отде се зе у него и тоя чуденъ гласъ! Мърне се отъ нѣкжде опечаленъ човѣкъ, претоваренъ отъ мжка. Види ли го Лютфи, ще му смигне и ще продължи пѣсенъта си. Това значеше: „ей, приятелю, въ свѣта по нищо не заслужава да скърбимъ!“ Опечаления ще се усмихне, ще облагне скръбъта му и ще се зарази отъ неговото безгрижие. Лютфи се бѣше скаралъ съ мжнотиитѣ и скърбитѣ на живота. Той нѣмаше земане — даване съ тѣхъ. Него не вълнуваше общото турско нещастие отъ неуспѣхитѣ въ войната, нито познаваше спотанения смъртенъ страхъ на българитѣ. Той бѣше сключилъ вѣченъ миръ съ всички народи и отдѣлни хора по лицето на земята. Обичаха го и турци и рая, макаръ да го смѣтаха за кенди халана (смахнатъ). Щомъ щастieto е субективно, защо да не признаемъ, че той бѣше наистина честитъ?

Последнитѣ вълни отъ пѣсенъта на Лютфи вече замираха. Отмина той на горе възъ рѣката, други да развеселява. Две сълзи бѣха застанали въ озаренитѣ отъ усмивка тетини очи. Смѣеше се и Даскалъ Димитъръ. Тѣ го познаваха добре. *Лютфи* като се кажеше, всѣки разбираше *безгрижие и пѣсень*. Нѣмало било рай! Тогава де живѣеше Лютфи? За него нѣмаше на земята мѣстище, де глава да подслони, и пакъ бѣше щастливъ . . . Ей, Лютфи, Лютфи! — Какъ можа да се побере толкова дълбока философия въ една пияна глава!

На върхъ голѣмия орѣхъ славей кацналъ и запѣлъ. Дивни трели се лѣятъ на близу и далече. Ето и другарката му до него. Тѣ пѣргаво подскачатъ — сякашъ танцуватъ — радватъ се на живота и на своята любовъ.

Явно бѣше — тета Мара се развесели. Ненаситно гледаше ту къмъ славеитѣ, ту къмъ нейната изгора. Отново радостъ озари лицето ѝ. Трепетно чувство я преизпълняше. Тя